

Kapitel 1

Nicky Landsaat havde levet i det samme hus i alle sine 27 år. Klos op ad Amsterdams kanaler, fem skridt fra de røde lygter, og midt i en række af ydmyge, afskallede facader, der lænede sig trætte op ad hinanden.

I det hus boede der kun én eneste hvid; en fantasifuldt, men vulgært tatoveret og afdanket mand, der i årenes løb havde gjort sit ypperste for at forpeste sin kones liv og fordærve sit afkom.

Han var ingenting. Ikke værd at nævne, ikke noget at tale om. Bare en karikatur af et lumpent udskud, der kun ejede én eneste formildende egenskab i livet.

Han var far til Nicky.

I skyggen af dette ophav var Nicky og hendes gyldne søskende påbegyndt deres tilværelse på livets næstnederste trin kun et par hundrede meter fra Amsterdams livlige gågader.

Her i gaden var der ingen tyrkere, afrikanere eller tyskere, og kun surinameserne befandt sig længere nede i sociallaget end dem. Surinameserne og så de kriminelle, der på tværs af alle racer godt nok lå i bunden af rangordenen, men til gengæld havde et stærkt sammenhold og en fandenivoldsk indstilling til livet, og hvad det i øvrigt kunne føre med sig.

Nicky Landsaat var indbegrebet af en halvkaste, til overmål forsynet med såvel sin molukkanske mors frodige tandsæt og vandrette næsebor som faderens hovne ansigtstræk og høje vækst. Hun var hverken hvid eller farvet og befandt sig i et etnisk tomrum, der under andre omstændigheder kunne være en fordel på modehusenes podier i Paris eller New York, men kun voldte problemer i den del af Amsterdams snævre gadenet, som skæbnen og længst svundne tilfældigheder havde anbragt hende i.

Nicky var slet ikke utiltrækkende, snarere tværtimod, og i teenageårene havde flokke af drenge med nysgerrige blikke flagret omkring hende, selv om hun var anderledes end andre piger med sine pjankede, verbale udbrud og den gummiboldsagtige, hoppende gang og ubestemmelige mimik, som boblede af ubekymrethed og anderledes himmelstrøg.

Men dét, der gjorde Nicky virkelig anderledes, og som forvirrede disse drenge og til sidst fik dem til at bide i det sure æble og definitivt trække sig tilbage, var først og fremmest hendes ligegyldighed over for menneskehedens drømme og dens altherskende begær.

Hun var et landskab i landskabet.

Og Nicky var ligeglad. Hun gik sine egne veje. Uanfægtet af sine søskendes ligegyldighed og forældrenes konstant vaklende våbenstilstand fandt hun et fristed i barnekammerets favntag af bøger og udklip, fjernt fra den øvrige families hensynsløse roderi. Der blev hun siddende. Først læsende og drømmende, siden stille fabulerende i flimmerlyset foran computerskærmen, opslugt af internettets enorme væld af oplysninger, som hun sugede til sig med virtuositet. Fanget af mulighederne og mulighedernes mulighed.

Nicky var et fænomen i dette grimme hus, hvor væggene sugede em af kastebevidsthed og de evigt boblende kødgryders ubestemmelige miskmask. En ener i et højtråbende, etnisk farveorgie.

Sådan var Nicky. Hun var den eneste i familien, der brugte sin farmors ungpigenavn som mellemnavn, og det havde hun gjort, siden hun kom i skole. Hun skulle ikke hedde De Jong som sin far.

Også dét skabte afstand.

»Jeg bliver boende, til jeg er færdig og har fået arbejde,« slog hun fast den dag, hun påbegyndte sine studier. Og hele opgangen så skævt til hende.

Hidtil havde den bedste uddannelse tilhørt en gammel indoneser på fjerde sal, der var kommet i lære hos en jødisk skrædder i 1941. Da hans mester forsvandt i kz-lejrene, var uddannelsen slut, nærmest før den var begyndt. En skrædderlærling, der kun kunne sy knapper i, havde ingen stor fremtid i det fag, selv på den tid.

Nickys fars protester kom ikke uventet, for han havde aldrig haft ambitioner på sin families vegne, men Nicky trodsede ham. »Hvis jeg skal forsørge mig selv, inden jeg bliver færdig, ender jeg bare som mine søskende,« gav hun igen.

Så kom helvedesudladningen. Enten måtte hun betale for at bo

hjemme, eller også måtte hun flytte. Til sidst endte skænderiet forventeligt i, at hun kom til at yde et huslejetilskud, der, på nær nogle få cent, kunne skaffe hendes far en ekstra flaske genever om ugen.

Udviklingen var såre logisk, men også det modsatte. I det her tilfælde var paradokset i hvert fald, at Nicky ved at blive i ghettoen til den bitre ende samtidig havde fundet den sikreste vej ud af den. Og ud skulle hun.

For år tilbage havde lykken været en krystalklar mulighed. Ganske vist havde familien altid levet i det samme nedslidte hus, men børnene var renskurede og flinke, og fremtiden var noget, man glædede sig til. Sådan havde det været lige til den dag, hendes far blev grebet i at stjæle i den købmandsforretning, han var ansat i. Lykken havde været der. Lige til han blev fyret og gradvis forsumpede.

Derefter kom årene med triste nætter i moderens favn, mens bæstet forgreb sig på smårollingerne inde bag væggen. De febrilske spark mod grove, hårede hænder, der forsøgte at trække hende ind til sig. Det ensomme slid, de arbejdsforstyrrede nattetimer og den konstante tankeflugt. Endeløse eksamensforberedelser i skyggen af forældrenes tilpassede afsky for hinanden, de mindre søskendes kulturløshed, gradvise afstumpning og ærgerrige indordning i samfundets bund. I skyggen af meningsløs larm og overfladisk materialisme.

I alle disse år var hun alene om at bygge fremtiden op.

Og så var det sket! Endelig var hun blevet færdig. Tilfredsstillet af eksamenskarakterer, der fik hendes bedrestillede medstuderende på handelshøjskolen til at lyse af misundelse. For tid og evighed var hun trådt ud deres ringeagts skygge. Hende Nicky. Halvkasten, der aldrig var blevet kysset.

Nu ville hun væk.

Nickys bror Henk var tyv, og han var flittig.

Hans revir rakte helt ud til villaerne i Weesp, og ingen turist skulle regne med at kunne gå ustraffet forbi ham med åben håndtaske eller en bule i baglommen.

Han var sin fars øjesten. Fast hage. Høj og lys. Kunne tale som en af speakerne i et AVRO-tv-program. Var begunstiget med smidige hænder, der havde formet sig om kvinders bryster i alle bydele.

Henk nærrede ikke illusioner om noget som helst og kendte ikke

betydningen af sarte ord som kærlighed, følelser og romantik. Da han som tiårig havde fundet Nickys poesibog, blev den revet fra hinanden og delt ud i hele nabolaget. Hun havde slået ham, men lige meget hjalp det. Henk og hun havde altid levet i hver deres verden.

»Skrid, giraf!« råbte han til hende, når han væltede sit tyvegods ud på bordet foran deres fars lysende øjne. »Skrid din smatso, skrid din vissenkuse, skrid din boglus!« truede han, når han troede at se misbilligelsen lyse i Nickys øjne.

Henk forstod hende aldrig, for Nicky var lykkelig, når han kom hjem med sportstasken fyldt. Det var det eneste tidspunkt, hvor pladsen foran tv'et var ledig.

Og netop sådan en dag indtraf der noget.

Eksamen var lige akkurat overstået, bøgerne om marketing sat på hylden, papirerne lagt i skuffen, og hun var stadig ør. Henk var kommet daskende hjem med nye tyvekoster, så lige nu var fjernbetjeningen til tv'et hendes allerbedste ven.

Hun sugede lyd og billeder til sig. Mennesker, hun ikke kendte og som ikke bød hende foragt, smilede til hende.

Fjernsynets største force.

Og sådan sad hun fastlåst foran skærmen, da hun for første gang så den mand, der skulle komme til at ændre hendes liv.

Den kvindelige speaker skubbede rutineret papirerne frem og tilbage med fingerspidserne. »Forretningsmanden Peter de Boer, der ruinerede Van Nieuwkoop Holdings i Eindhoven i sidste uge, blev overfaldet foran sit hjem kort før midnat!« var den lakoniske meddelelse, og baggrundsprojektionens skiftede fra et portrætfoto af dagens hovedperson til billedet af den prangende og massive gadedør, foran hvilken overfaldet havde fundet sted. »Gerningsmanden, der gentagne gange i løbet af dagen havde kastet sten mod Peter de Boers bopæl i Haarlems centrum, blev overmandet af tilløbende, netop som han skulle til at hugge finansmanden ned foran hans gadedør med en machetelignende kniv!«

Så blev et klip fra et tidligere interview med Peter de Boer klippet ind i baggrunden.

Nicky blev fanget af hans sammenknebne øjne og hørte ikke mere af speakerens kommentarer. Så blot på Peter de Boers mund i bevægelse og på hans øjne.

Bagefter zappede hun rundt og konstaterede, at episoden blev omtalt på samtlige kanaler, men uden tilsvarende interviewled-

sagelse. Kun det samme portrætfoto, der vakte forundring og uro, og som til sidst fik hende til at tage en uventet beslutning.

Nicky orienterede sig godt. Hun vidste, hvad hun ledte efter, og lønnen kom.

Annoncen stod nederst på et tillæg til et tillæg til *De Telegraafs* erhvervssider og var lige dét, hun havde håbet på.

Peter de Boers firma søgte medarbejdere, og ansøgningen blev kort og kontant.

Herefter fulgte testen, der blev en tåge af forvirring.

Alt i alt besvarede de ti hold bestående af lige så mange ansøgere mere end to hundrede skriftlige spørgsmål. Smukke, uangribelige unge mennesker med hver deres velordnede lædermappe. Ikke som Nickys katastrofe af en nedslidt lærredstaske.

Herefter gik hun hjemme og ventede på svar i næsten fire uger.

Da Nicky opdagede den lille bunke reklamer på køkkenradiatoren, blev hendes mistanke omgående vakt. Var der alligevel sluppet noget forbi hendes skarpe øje?

Hun fik hjertebanken. Et hjørne fra en hvid kuvert stak ud. Skjolde og rande vidnede om skæbnegangen fra brevsprække til køkken og derefter fra den ene fedtede papirbunke til den anden.

»Åh nej! Hvor længe har den ligget her?« hviskede hun for sig selv og prøvede at tyde datostemplet.

Det var næsten udtværet og flere dage gammelt. Hun åbnede konvolutten med en sjælden uro.

Fredag den 9. august 1996

Efter nøje overvejelse og på baggrund af Deres markante eksamensresultater og fejlfri test, skal vi herved tillade os at meddele, at De er blevet indstillet til førstkommende trainee-kursus i Christie N.V.

Efter overenskomst vil lønnen udgøre 8.000 gylden pr.måned i uddannelsesperioden.

*Hans Blok
Økonomichef
Christie N.V.*

Nicky bed sig i læben. Det var virkelig mange penge.

En uventet trang til at skribe lykken ud maste sig på, men Nicky holdt vejret. Det blev hun simpelthen nødt til efter at have læst videre i teksten.

Kursusperiode: 20. august – 12. december 1996

Introduktion: 19. august 1996 kl. 12.30.

Påklædning: Traditionel (mørkt tøj, mørke sko).

Tilmelding: Senest den 16. august 1996 kl. 10.00.

Hun så automatisk på uret og åndede ud i stød. Klokkeren var 13. Fristen var udløbet.

For to dage og tre timer siden.